

РОМСКАТА КУЛТУРА В БЪЛГАРИЯ И ИЗДАТЕЛСКАТА МИСИЯ НА СПИСАНИЕ „ДЖИПСИ РАЙ“

Много жалко, че нашата българска история не поднася солидни факти около идентичността на ромите, населяващи не само Балканите, а и голяма част от света. Това доказва, че или е прекроена, или е съкратена, или на няколко пъти пресъчинявана. По-тревожното е, че Тя умишлено се прекроява, не се „прави“ истински и днес. Фактът, че въпреки плътната завоалираност около съществуването на ромския въпрос, ромите все пак съществуват, доказва на какъв погрешен и безполезен път е политиката на историята ни спрямо тях. За жалост продължава да затваря очите си, продължава да изисква от учените на България, от личностите си, творящи историята да „вършат престъпления“ казано в кавички, като им забранява да работят обширно, целенасочено, добронамерено и достоверно по темата чрез свободна и вярна литература, социологически проучвания, публикации и т.н.. Да ги поставя на колене и да ги манипулира до такава степен, че те да не могат да си простят този грях докато са живи! Не мога да твърдя, че България ще се откаже от този асимилационен механизъм, но го желая от все сърце, с най-чистата си любов към нея и всеотдайността ми като на човешки индивид в името и доброто на собствената ни Родина! Тази тайна политика на мистично „търсене на разрешаване на проблема“ под модерното заглавие „интеграция на ромите“ само утежнява ромската участ и паралелно с това живота на цялото общество, образа, участта, и бъдещето на цялата държава. Този подход не е и сто процентова гаранция, че само по този начин ще се „съхрани“ и „опази“ Родината единствено за българите, защото унижения, гладния, неграмотния е много по-опасен и вреден за обществото и родината, ако това е искреното мото на провеждащата се политика спрямо ромите в последните години. Не мога да изчисля колко таланти творци е загубила за този исторически период, колко от тях са творили с 50% занижен капацитет, (криейки своя произход), колко от тях са загинали, с несподелената обида, че са се родили в България и не са направили това, за което били определени с вродените си дарби! Всеки творец знае неудържимата сила на вдъхновението, която повлича и дава резултат.. Как са се преборили те с нея?! Смятам, че това дори е невъзможно, но действителността го доказва, че може! Може би българският народ веднъж и завинаги, като стопанин, като собственик трябва да разбере, че